

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 10. Thomas in Franciam fugit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A.C. 1164.

fem, Herfordiensem, & Rosensem misit, ut ipsi licentiam e regno solvendi impetrarent. Qui responsum Regis attulerunt, eum postera die in Concilio hac de re deliberaturum.

§. X.

Thomas in Franciam fugit.

Sub noctem duo ex Optimatibus principui Archiepiscopum adeunt, flentes largiter, & pectora sua percutientes; hi vero referebant, certo sibi constare, quod viri potentes, & secleri adsueti, jurejurando se obstrinxissent, se Thomam peremturos. Itaque amicorum monita Archiepiscopum permoverunt, ut fugam acceleraret, ne Ecclesiæ causa, necdum cunctis satis nota, desereretur. Cumque stratum sibi in Ecclesia S. Andree inter duo Altaria parari jussisset, in terram cum quibusdam suorum demissus Psalmos pœnitentiales cantare cœpit, tum etiam junxit Litanias, genuflectens, quotiescunque aliquem Sanctorum nominabat. Fatigatus cubitum concessit, simulans se velle acquiescere. Sed paulo ante galli cantum per fores posticas clam se proripuit.

Lib. 2. c. 1.
Chr. Ger-
vas. p. 1393.

Ubi altera dies illuxit, & vulgatum, quod Archiepiscopus fugisset, omnes, qui ipsi favebant, latebras quæsierunt. Rex autem consternatus, convocatis Epi-

Episcopis & Purpuratis, quid facto opus Sæcul. XII.
 esset, interrogat. Statutum, ad Papam A. C. 1164.
 nuncios mittere, qui Thomam perjurii

accusarent, & quod jurgia inter Regnum
 & Sacerdotium excitasset, rebus omni-
 bus interim intactis, quæ ad Archiepi-
 scopum vel ejus Ecclesiam pertinerent,
 usque dum Papa sententiam pronun-
 ciasset. Ergo jubente Rege mandatum
 editur; nemo Archiepiscopi familiari-
 bus vel amicis molestus esse auderet, vel
 Præfulis Bona invaderet. Et abjecta
 omni mora Rogerius Archiepiscopus
 Eboracensis, Gilbertus Episcopus Londi-
 nensis, Rogerius Vigorniensis, Hilarius
 Cicestriensis, & Bartholomæus Exoniensis
 viæ se dederunt cum aliquot Clericis
 familiæ Regiæ, & quibusdam Proceri-
 bus, Regis nomine, missis, Papam adi-
 turi. Magnus iter facientium erat comi-
 tatus, ac pretiosa deferebant dona, qui-
 bus Curiam Romanam corrumpere.

Interim Thomas Archiepiscopus per
 vias obliquas pedibus procedebat, comi-
 tantibus fugientem quodam viro Reli-
 gioso Ordinis Sempringamensis, atque
 Doctore Heberto Boscamensi, qui itineris
 ducem se præbebat. Primum profici-
 scentis hospitium fuit Lincolnia, unde
 ad quemdam locum, qui *Cella Eremiti-
 colæ* dicebatur, Sempringamensibus sub-
 ditum pervenit, ubi triduo commoratus

Sæcul. XII.

A.C. 1164.

c. 3.

est, ut exhaustas vires repararet. Inde nocturno semper itinere ad mare delatus, in die commemorationis animarum, secunda Novembris, conscensa scapha Bononiam appulit, cum tribus sociis. Pedes incedebat, indutus veste alba monastica, atque a comitibus suis frater Christianus nominabatur. Quia vero insuetus navigii malis, & itineri per pluvias & lutum faciendo erat, in terram tota corporis mole procumbens, *vel vestris me manibus portate, inquit, vel vehiculum quodcunque parate.* Illi equum capistratum sine sella & sine frœno ab homine agresti conducunt, ingestisque palliis suis Archiepiscopum imponunt. Paulo post occurrunt armati, quarentes, an ipse esset Archiepiscopus Cantuariensis? quibus cum ipse, constanti vultu, respondisset: *An putatis, isto cultu tantum Antistitem iter facere?* eum milites non cognoverunt.

c. 4.

Sub crepusculum Gravelinam divertit, mensæque accumbit infra tres socios suos, qui ei ultimum semper locum dabant; nam cuncta de industria ita agebant, ut Thomas inter ipsos minimus videri posset. Nihilominus notavit illius hospitii Paterfamilias, Thomam & eximia specie & morum decore inter suos eminere. Quippe Archiepiscopus justam acceperat a natura statu-

ram,

ram, frontem apertam, oculos ad seve-
 ritatem compositos, vultum oblongum,
 manus magnas & candidissimas, quibus,
 licet pauci illati fuissent cibi, aliquam
 partem infantibus & domesticis porrige-
 bat. Fama igitur Præsulis fugam vul-
 gante, ædium dominus, cum ista in ho-
 spite observasset, uxori secreto ad se vo-
 cata indicat, quid suspicetur. Mulier,
 moræ impatiens, triclinium intrat, &
 Thomam aliquoties intuita, ad maritum
 rediens & subridens ait: *Profecto ipsis-
 simus est.* Tum celeriter nuces, poma,
 caseum afferens, cuncta Fratri Christia-
 no apponit, repugnanti, quod lautius ha-
 beretur. Post cœnam paterfamilias ac-
 cedens, &, licet rogaretur lateri asside-
 re, ad ejus pedes acquiescens, dixit:
*Gratias Deo ago, Domine! quod ad me
 præ aliis divertere volueris.* Cui Præ-
 sul: *Quis vero ego sum, nisi exilis fra-
 ter Christianus?* Reposuitque ille: *Quod-
 cumque demum nomen tibi tribuatur,
 scio tamen, te esse Archiepiscopum Can-
 tuariensem.* Tunc vero Præsul, eum
 personam dissimulare non posset, homi-
 ni blanditus, ne se proderet, eum alte-
 ra die itineris comitem accepit.

Porro Thomæ metuendæ erant infi-
 diæ, non solum Philippi de Alsatia Co-
 mitis Flandriæ, sed etiam ejus Fratris,
 Matthæi Comitis Bononiæ, qui, nati ex

li 5 matre

Sæcul. XII.

A C 1164.

6. 5.

Sæcul. XII. A. C. 1164. matre Sibilla Andegavensi, patruelis Regis Angliæ erant. Namque Henricus Rex Philippo & Optimatibus Flan- driæ perscripserat, Thomam more pro- ditorum e regno suo aufugisse. Comes autem Bononiæ quamdam Abbatissam, Stephani Regis filiam, duxerat, Thoma frustra refragante, qui cum illo tempore Cancellarii munere fungeretur, nullum non moverat lapidem, ut sacrilegis nu- ptiis obstaculum poneret. Ergo Gra- velina, antequam illucesceret, relicta, Archiepiscopus iter duodecim leucarum pedibus per viam lutosam & lubricam emensus, ad Monasterium Cisterciense *Clairmarais* prope Oppidum S. Audemari pervenit. Ecce autem, eadem die Præsules, a Rege Angliæ ad Papam missi, ad Oppidum S. Audemari advehuntur; quare Archiepiscopus ipsa nocte de mo- nasterio post matutinos se proripiens ad Cellam Eremicolarum S. Bertini se recepit, ibique triduo delituit. Tum ab Abbate & monachis rogatus ad Mona- sterium S. Bertini venit.

Inter hæc Regis Angliæ Legati, ad Regem Franciæ, Compendii diversan- tem, admissi, Domini sui literas reddunt, in quibus dicebat, Thomam, olim Ar- chiepiscopum Cantuariensem, læsæ Ma- jestatis reum e Regno erupisse, roga- batque Ludovicum, Dominum suum, ne profu-

profugum in terras suas reciperet. Rex Sæcul. XII.
 Franciæ verba illa: *olim Archiepiscopus*, A.C. 1164.
 admiratus, quæsit, quis eum deposuis-
 set? adjecitque: *sane & ego aque Rex*
sum ac Rex Anglorum, & nihilominus
nec minimum Clericorum in Regno meo
deponere possum.

§. XI.

Thomas a Ludovico Rege benigne
excipitur.

Hebertus Boscamensis, & quidam alius
 ex Archiepiscopi sociis, vestigia E- 6. 7.
 piscoporum, a Rege Angliæ missorum,
 id nescientium, sequebantur, profectio-
 nem suam ita temperantes, ut illi semper
 unius diei itinere præcederent. Cum
 ergo Hebertus quoque & ejus comes per-
 venissent ad Franciæ Regem, qui Tho-
 mam ex eo jam tempore, quo Cancellari-
 ii officium obierat, noverat, & maximi
 faciebat, interrogavit, an ad Familiam
 Archiepiscopi pertinerent, idque affir-
 mantes osculo dato de more salutavit,
 & propenso animo, quid peterent, audi-
 vit. Illis deinde, quanta Archiepisco-
 pus tulisset, & quam propinquam effu-
 gisset perniciem, ut jussi fuerant, narra-
 tibus, optimæ indolis Rex tenero com-
 miserationis affectu commotus, vicissim
 retulit, quid sibi Rex Angliæ, Præsuli ira-
 tus,